

— Веселите се! Събрали сте се и ревете и безпокоите мирнитѣ хора. Азъ не искамъ да ме тревожите!

— А ти, кога скиташъ изъ гората като разбойникъ и крещишъ по срѣдъ нощъ, ни плашишъ! — обадиха се Зайо Байо и Катеричката.

— А, и вие ли сте тука? — извика Бухлю и се спусна къмъ тѣхъ.

— Дръжте го! — извика Кума Лиса.

Спуснаха се всички. Сборичкаха се кой пръвъ да го хване. А той — [[prrrr]] — хвъркна и избѣга . . .

V.

Гръмна пакъ музиката, залюлѣ се хорото . . .

Събуди се златниятъ Слънчо. Чу и той веселбата, изкочи на баиря, огледа гората, надникна и на полянката . . . Като съзрѣ гоститѣ, той се засмѣ, кривна калпакъ, припусна златната си колесница и полетѣ надъ гори и поля . . .

Гоститѣ се разотидоха съ пѣсни и шеги, весели и превесели.

Александъръ Спасовъ.

Мързеливъ, но досѣтливъ.

Една майка често придумвала малкия си синъ да става рано, защото, който рано става, бива късметлия.

Една сутринъ предъ изгрѣвъ слънце той сладко спалъ, а майка му стояла надъ него и думала:

— И-и, синко, стани да видишъ, колко е мило, колко е хубаво слънчицето като изгрѣва! Стани да видишъ какъ птици и хора бързатъ на своята работа! Стани и ще бждешъ късметлия. Чичовиятъ ти синъ стана рано и намѣри пълна кесия съ пари. . . .

— Намѣрилъ е зеръ, защото другъ е станалъ порано, та я е загубилъ, — проговорилъ сънльо и пакъ заспалъ.

Елѣнѣ Пелинъ.